

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fulvii Androtii Societ: Iesv Theologi Opuscula spiritualia

Androzzi, Fulvio

Coloniæ, 1611

Amoris veri signa esse in S. Eucharistia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48641)

bonitatis Dei; & de tribulis imperfectio-
num, diuinæ suauitatis ficus.

Matth. 15. Dicebat idem permittere D. N. labi-
nos in defectus. Ut hac occasione ad ip-
sum veniamus: inuitati scilicet illis vo-
cibus. *Venite ad me omnes, qui onerati estis,
defectibus, & ego reficiam vos.*

Cum quidem aliquando totus mœ-
roris & perturbationis plenus esset, pro-
pter suos defectus: audijt vocem, quæ
diceret. *Quid tristis es? Veni, & omnem
mœrorem projice in latus meum. Quo
dicto, omnis illa tristitia absterisa est.*

OMNIA VERI AMORIS SI-
gna inueniri in Sanctiss. Sa-
cramento.

Ioan. 13. **I**Nter innumera sui in nos amoris ar-
gumenta, quæ viuens in hoc mundo
dedit Christus; vel e maximo, vnum
est huius Sacramenti institutio. Itaq; D.
Ioannes ait, cum amasset suos Christus,
præcipuè amorem hunc ostendisse sub
finem vitæ. Tum enim maiora in illos
contulit beneficia, & clara ora dedit sui
amoris argumenta, cum & ad tempus
vitam pro illis relinqueret, & perpetuò
se illis in Sacramento Sanctissimo do-
naret.

COMMUNIONE. 59

PRIMUM igitur certissimumque signum amoris est, desiderium coniungendi intimè atque adeo vniendi se rei amatæ: quod quàm vehementer fuerit in Christo, hoc Sacramentum ostendit. Fuit enim de præcipuis instituendi causis hæc, vt nos faceret vnum secum. Itaque instituit illud specie cibi, quod quæadmodum ex cibo, & eo qui cibum sumit, vna quædam & eadem res conficitur ita ex Christo, & ex eo, qui ipsum in Sacramento accipit. Vnio autem hæc fit communicatione vnius spiritus in vtroque: ex quo consequitur vnus viuendi modus.

ALTERVM signum est benè facere homini amato, quâdo autem cor amato largitus est amas, nihil habet reliqui, quod illi largiri non velit. Iam quæ maiora possent excogitari, quæ nobis in Sacramento largitur Christus? Quippe qui dat carnem suam & sanguinè suum, & merita, quæ carne & sanguine suo olim promeritus est. Quemadmodum autè anima nostra, vt primum eum carne ab Adamo progenita cõiungitur infusione diuina, subito particeps fit omnium Adam malorum & miseriarum: ita quando eadem per sanctissimum hoc Sacramentum cum carne CHRISTI

D 6 CON-

coniungitur, in partem venit omnium honorum & thesaurorum Christi. Quae de causa vocatur Communio: quod hoc modo communicet nobiscum Iesus, non modo carnem & Sanguinem suum; sed etiam, ut dictum est, merita carnis & sanguinis sui.

III. est, Amantium alter alterum de se semper cogitare vult Ergo, si quando inter se diuisantur relinquunt aliquid, quo conseruetur & renouetur memoria mutua. Talem nemosynum voluit esse Dominus noster hoc Sacramentum. Vade cum institueret, dixit: *Hoc facite in meam commemorationem*: id est, reuocate in memoriam, quoties ad hanc mensam acceditis, quanta in vos consulere beneficia, quanto vos amore sim profecurus: quam multa vestra causa perpeffus sim.

IV. Amans amari cupit. Et hoc signum habemus amoris Dei: ut qui desiderans amari à nobis instituit tale sacrum conuiuium, talibus consecratum verbis, ut qui ei dignè intersit, subito percutiatur amore ipsius Dei.

V. Amans optat dilecto affere aliquid voluptatis, atque eius rei vias omnes inquirat, ut blandi parentes pusillis pueris solent. Fecit idem Deus instituendo hoc

Sacra-

COMMUNIONE. 67

Sacramento: cuius proprium est animā puram suauissima voluptate complere. Qui enim ita mundi accedunt, tantam sentiunt in vsu Sacramenti suauitatē, vt, quemadmodum ait S. Thomas, nulla sit lingua, quæ id satis explicare possit. Vide, amabo, quo tempore tam suaues epulas parauerit: nempe in cœna nouissima, quam proximè exceptura essent acerbissima supplicia iam tum ab inimicis parata. Tum igitur ille suauissimas parabat delicias, cum illi dolores acerbissimi parabantur: cum illi fel miscebatur, ipse vicissim miscebat mel: cum illi cruciatus destinarentur, destinabat ipse nobis hanc suauitatem. Nec imminētis mortis, nec tantorum cruciatuum, quos sibi paratos sciebat, cogitatio tam potuit ipsius animum occupare, vt illū a tam magnis beneficijs in nos conferendis abduceret.

VI. Amans amati absentiam tormenti loco habet: semper illi optans esse affixus. Veri enim amoris hic est affectus, vt rē amatā sibi adesse velit, vt ex illius præsentia capiat voluptatē. Sic diuinus amator mirabile hoc instituit Sacramētū, in quo ipse verè sit præsens: vt dū hoc Sacramētū maneret in mūdo, maneret in mundo etiā ipse, quamquā af-

D 7 . . . cen:

62. DE FREQUENT.
cendisset in cœlum. Hoc planè certum
est argumentum magni amoris.

QVAM MAGNUM SIT HVIVS
Sacramenti donum.

Non potuit nobis D. N. maioris
honoris, utilitatis, aut iucundita-
tis opus in terris relinquere, quàm reli-
querit hoc Sacramento. Hic habemus,
ad quem refugimus in omnibus rebus
aduersis, cui loquamur, cum opus est,
facie ad faciem. O felicem Christiano-
rum gentem qui quotidie possunt coram
Domino suo astare, & quoties volunt,
cum illo sermones conferre! Hoc autè
cum sit tam grande donum, minus ali-
quanto videretur, si datum fuisset bene-
merentibus, aut gratis: aut ijs sanè, qui
eo pro dignitate vterentur. Iam verò cum
datur multis, qui illud non agnoscunt,
tam parum grati sunt, tam malè ad suos
usus adhibent, amoris indicium est, &
misericordiæ singularis. O rem verè ad-
mirabilem! Si tota natura & gloria Dei
penderet ab homine, ut hominis pen-
deret à Deo, quid potuisset amplius facere
Deus ad deuinciendum sibi amore ho-
minem? Certè magna & stupenda res
est, cum omnis nostra salus, omnis glo-
ria